

DRAGI BOTRI!

Po nekaj mesecih se zopet oglašam z zahvalo, da so etiopski otroci v vašem srcu. Tudi v mojem srcu so in v vsakdanjem življenju. Osmo leto že teče, odkar delam v Don Bosco Children - šoli, ki skrbi za ulične otroke. Za potrebe botrstva sicer kdaj odpotujem v druge kraje, da pogledam, kako napredujejo drugi otroci, vendar je moje dihanje na etiopskih tleh namenjeno otrokom z ulice, saj pridejo k nam popolnoma sami, brez vsega. V varstvo nam izročijo vse svoje bitje, sedanjost in prihodnost, v zaupanju, da bomo poskrbeli zanje, saj nihče drug ni. Pri nas dobijo vse, kar potrebuje otrok za svoj razvoj. V treh letih, ko je pri nas, skušamo nadoknaditi vse, česar ni dobil od svojega rojstva dalje. Na ulici se srečujejo z obsojajočimi pogledi ljudi, ki jih imajo za smeti in jih preganjajo kot zločince. Zločince brez krivde. Pri nas pa živijo kot del velike družine, se šolajo, igrajo in učijo domačih opravil. Z njimi delimo vsakdan, od jutra do večera, od ponedeljka do nedelje, od zajtrka do »Besede za lahko noč«; od prvega srečanja na ulici, do ponovnega srečanja z osnovno družino. Kot v vsaki družini. Del te družine sem tudi jaz, in če je taka Božja volja, bom še dolgo.

Vsako leto in vsak dan znova se sicer srečujem z veliko izzivi in težavami, a ugotavljam, da mi ravno te pomagajo, da sem še bolj trdno odločena za svoje poslanstvo oziroma se še bolj zavedam svoje poklicanosti. Na primer krivice, ki jih vidim v tej družbi do najšibkejših, pogosto tako bolijo, da se dobesedno zjokam. Ko otroci opisujejo, kako z njimi ravna policija, kam jih zapira, brez osnovnih stvari za preživetje ..., bi človek kar pobegnil. Dejstvo, da vlada krasi in obnavlja glavna mesta in na ta račun pretepa in zapira reveže, ki jim je bila ulica vir preživetja, kot da so smeti in ne ljudje, lahko vsakemu vzame voljo, da komu pomaga, saj se zdi, kot da se boriš z mlini na veter. Tudi otroci, ki živijo v družinah, so ogroženi, saj jih razmere v državi vedno bolj porivajo v revščino in prošnje za pomoč je neskončno veliko. Boli dejstvo, kako malo lahko storim/o.

Ampak vaša neutrudna podpora mi daje moč. Tako lahko posredujem vašo pomoč vsaj tistim družinam, ki jih lahko dosežemo. Če vi vztrajate, moram tudi jaz. Hvaležnost otrok, ki jo izražajo vsak dan, je pa tako in tako neprecenljiva in izraz Božjega kraljestva na tem svetu.

V tem duhu vas srčno pozdravljam iz deževne Etiopije in vam obljubljam našo molitev, da nikoli ne bi obupali in da bi Bog nagradil vašo radodarnost.

Polona Dominik

Veleposlanica RS Kristina Radej je ob podelitvi spričeval otrokom razdelila nove torbe ter jim postregla slovenski zajtrk (kruh z medom, mleko in jabolko). Spekla jim je tudi medenjake, na koncu pa jih je razveselila še s sladoledom.